

Přátelé, tímto okamžikem jsme překonali první polovinu knihy Zj (pokud jde o počet probraných kapitol), a vstupujeme do její druhé poloviny. 12.kap., která je právě před námi, má téma (jak je podle svého obyčej shrnul náš přednášející Dr.McGee): Sedm činných účastníků Velkého soužení Uvidíme závěrečné střetnutí mezi Izraelem a satanem po jeho svržení z nebe. Po zatroubení sedmé polnice v údobí Velkého soužení se nám v kap.12-13 představuje sedm zvláštních aktérů děje.

Ačkoli nás sedmá polnice provádí Velkým soužením a tisíciletým královstvím Pána Ježíše až k samému prahu věčnosti, bylo zatím vynecháno mnoho podrobností. Počínaje 12.kapitolou nám AJan tyto podrobnosti vynahradí tím, že před nás uvede sedmi významných postav, které budou hrát hlavní roli ve Velkém soužení. Potom bude vylito sedm nádob hněvu a pak dojde ke konečnému zničení Babylona, Babylona ve smyslu správy světa, i Babylona náboženského. Uvědomme si, jak důležitá úloha je pro toto období určena lidu Izraele. Byla naznačena už v předchozí kapitole tím, že se vyměřoval chrám na zemi a otevřel se chrám v nebi. A poslední verš 11.kapitoly je vlastně úvodem k této naší 12.kapitole.

I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a země třesení, i krupobití veliké Zj11,19

Těch sedm postav, o nichž bude dále pojednáno podrobněji, jsou představitelé osob, přirozených i nadpřirozených, hmotných i duchovních, vládců i podřízených národů. Máme-li správně rozumět Zjevení, je rozpoznání jejich totožnosti dosti podstatné.

Vezměme si první z uvedených postav a hned máme ilustraci. Je před námi tvrdý oříšek, který současně řeší otázku, jak interpretovat celou knihu Zjevení. Problém se do značné míry točí právě kolem této první osoby.

Jeden vynikající a velice rozumný služebník slova před mnoha lety prohlásil: "Jestli mi řeknete, koho nebo co představuje žena ve 12.kapitole Zjevení, pak vám povím, jak vykládáte celý smysl tohoto proroctví". Tehdy jsem si o něm myslil, jak je pošetilý, vzpomíná náš vykladač, ale dospěl jsem k závěru, že s ním souhlasím. Jsem přesvědčen, že určení totožnosti této ženy je vlastně klíčem k pochopení celé knihy Zjevení.

A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. Zj12,1Ekum.

Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina Zj12,2ekum

Stojí před námi otázka: Kdo je ta žena?

Jsme obeznámeni s výkladem římskokatolické církve, podle něhož tahle žena představuje pannu Marii. Nutno ovšem říci, že mnozí protestantští vykladači jsou zrovna tak na omylu, dodává k tomu Dr.McGee. Dnes většina z protestantských vykladačů podle návrhu Říma interpretuje tuto ženu jako církev všech dob. A této linie se drží prakticky veškerá denominační literatura. Na druhé straně je několik žen, zakladatelek určitých kultů, které nedokázaly odolat pokušení, aby v této ženě viděly obraz sebe samých.

Joanna Southcott prohlašovala, že ona je ženou ve 12.kapitole, a že v říjnu 1814 porodí chlapce. Nikdy se to nesplnilo, přesto měla asi 200.000 stoupenců. Ve Spojených Státech jsme měli několik zakladatelek kultů a náboženství, které si o sobě myslily, že to ony jsou touhle ženou, rozhlíží se po dosud předložených možnostech výkladu náš učitel. Všechna taková tvrzení můžeme pustit z hlavy, aniž bychom se museli vzdát skutečně rozumného přístupu k výkladu Písma.

Identifikačními znaky zmíněné ženy jsou zde uvedeny v této podobě: slunce, měsíc a hvězdy. Ze snu, který měl kdysi Jákobův syn Josef je patrné, že tyto znaky přináležejí k Izraeli.

Měl pak (Josef) ještě jiný sen a vypravoval jej svým bratrům: "Měl jsem opět sen: Klanělo se mi slunce, měsíc a jedenáct hvězd". To vyprávěl otci a bratrům. Otec ho okřikl: "Jaký žes to měl sen? Že i já, tvá matka a tvoji bratři přijdeme, abychom se před tebou skláněli k zemi?" 1M37,9-10.

Starý Jákob si nade všechnu pochybnost zřetelně vyložil slunce, měsíc a hvězdy z Josefova snu tak, že zobrazují Jákoba samotného, Ráchel a Josefovy bratry.

Pozoruhodné je i to, že Josef se v té situaci Jákobovu výkladu vůbec nebránil, nic na něj nenamítl. A nakonec skutečně došlo k tomu, že se tito lidé Josefovi klaněli (ačkoliv Ráchel mezitím zemřela).

Takže tuhle ženu ze Zj12 ztotožňují s izraelským národem. Žádná žena v celé historii (včetně Panny Marie) se sem nehodí. Jde o národ Izrael a docela určitě nikoli o církve všech dob.

Když neztratíme hlavu a nepustíme ze zřetele, co už víme, tak nám je jasné, že v textu se před námi odvíjí etapa Velkého soužení a církve je tedy už v nebi.

Nyní je nám představena jiná postava, je-li vůbec možné ji postavou nazvat. Ten zjev skutečně není vůbec nic pěkného. Je to ryšavý (dle kral.) nebo ohnivý drak. Žádná figurka z humoristického seriálu, nic směšného. Naopak.

Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami, a na každé hlavě měl královskou korunu. Zj12,3

Ocasem smetl třetinu hvězd s nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. Zj12,4

Je-li nám zde řečeno, že jde o ZNAMENÍ, nesmíme je tedy brát doslovně. Řekli jsme si už několikrát, že když AJan ve svém textu použije symbolu, dá jasně najevo, že je to symbol.

Pokud jde o vysvětlení tohoto symbolu, ve verši 9 je tento ryšavý nebo ohnivý drak jasně označen jako Satan:

A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé Zj12,9

O totožnosti draka tedy není jakákoliv pochybnost. A v tomto druhém znamení, čili v postavě ohnivého či ryšavého draka se odhaluje Satanova povaha bez sebemenšího obalu:

1. Nese přívlastek veliký, protože má rozsáhlou moc. Ovládá národy světa. Jistě si vzpomínáte, že tohle všechno nabídl Pánu Ježíši za to, když se mu Pán Ježíš pokloní (M4,8-9). Být uctíván božskými poctami! To je Satanův cíl. Ano, jeho jsou království světa, protože je uchvátil a dosud jim vládne. Tehdy to byl Řím, ale on panuje nad každým národem.

2. V jeho jménu je slovo "ryšavý (doslovně snad něco jako plamenně rudý)". To náš McGee vysvětluje jako zobrazení skutečnosti, že byl vrahem od počátku (J8,44). Je bezohledný k lidskému životu. Nechápu, proč mu tak mnozí lidé oddaně slouží...

3. Je nazýván "drakem", a to pro svou zlomyslnou povahu. Původně byl stvořen jako lucifer - ten, kdo nosí světlo: světloňoš, syn úsvitu (Ez28,12-19), ale teď je souhrnem zla, propastí tmy, hlubinou hříchu. Je tou nejnebezpečnější bytostí z veškerého Božího stvoření.

"Sedm hlav" draka naznačuje dokonalost moudrosti, kterou se stvořený Satan vyznačoval, vždyť původně byl "cherubem ochráncem". Ez28,12 prozrazuje, jaký na počátku byl: ...plný moudrosti a dokonale krásný.

Tím se odhalují dva klamné závěry, které si lidé ze světa o Satanovi dělají. Svět si myslí, že satan je ošklivý, ale já vám říkám - byl stvořen "dokonale krásný". Kdybyste ho mohli spatřit, neviděli byste odpudivého šeredného tvora, jak jej ve světě často zobrazují. Někdy je namalován s rohy, kopyty a červeným vidlicovým ocasem.

Tak vypadal jeden z bohů uctíváných Řeky a Římany jménem "velký bůh" Pan. Ale to není Satan, i když i v pozadí toho modlářského kultu Satan pochopitelně byl.

Viděl jsem zříceniny chrámu v Pergamu a dalších chrámů zasvěcených Panovi nejméně v tuctu dalších měst, vzpomíná náš cestovatel a teolog zároveň. Tomuto šerednému výmyslu lidské fantazie lidé klaněli ze strachu a pro svou zaslepenost, v níž odmítli živého Boha.

Ale Satan byl stvořen jako pěkný a chytrý. Nikdo z nás s ním zdaleka nemůže soupeřit. Přemůže nás, jak svou krásou, tak svou chytrostí, natož pak svou silou, kdybychom se pokusili proti němu postavit s vlastními schopnostmi. Takového nám jej představuje Písmo.

Jeho "deset rohů" prozrazuje závěrečné rozdělení římského imperia, vysvětluje snad až příliš

přímočaře náš biblista. Půjde o rozdělení impéria opanovaného Satanem, což bude jeho poslední pokus o ovládnutí světa. Koruny představují královskou autoritu a vladařství.

Třetina hvězd, které tento drak svým ocasem smete z nebe, připomíná ohromný rozsah vzpoury v nebi, při níž třetina všech andělských zástupů následovala Satana.

Daniel se o tom také zmiňuje (Dn8,10; ale i Ju6).

Drak, kterého AJan ve svém vidění spatřil, je připraven právě narozeného chlapce ihned pohltnout.

Nenávidí jej, protože od počátku stvoření lidského rodu bylo předpovězeno, že dítě (nebo tedy símě, čili potomstvo) způsobí Satanovi zkázu. Bůh už v ráji na adresu satana prohlásil:

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu 1M3,15

Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlu pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu. Zj12,5

Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ní bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. Zj12,6

"Dítě" (nebo tedy tento "Syn") je Kristus. Jeho totožnost je nasnadě, konstatuje prostě náš Dr.McGee. Doufám, že neupadnete do omylu vidět zde církve. Mnozí se toho totiž už dopustili.

Tento Syn je charakterizován tím, že má železnou berlu pást (či spravovat) všechny národy. Což je výrok, který se vztahuje výhradně na Krista. Už 2.Ž o něm prorocky říká:

Rozdrtíš je železnou holí, rozbiješ je jak nádobu z hlíny Ž2,9.

Také ve Sk4 pronásledovaní křesťané citovali Ž2, při čemž ztotožňovali toho, "který má železnou berlu spravovat národy", s Pánem Ježíšem Kristem.

Ano, Kristus přijde a potlačí veškeré nepřátelství. Každý odpor a každou vzpuru na zemi. Jak to udělá? Je tu napsáno, že je rozdrtí železnou holí a rozbije na kusy jako hrncířskou nádobu.

Kdyby zastánci míru a pořádku přišli s nějakým fungujícím programem, nebylo by třeba potlačovat vzpuru poněkud násilně. Ale v tom zlu a násilí už není jiná možnost.

Jak si myslíte, že se Kristus dostane k moci v rozbouřeném světě, který je ovládnut satanem?

Dejme tomu, že by se Pán Ježíš zítra ráno náhle objevil v hlavním městě nějakého velkého státu. Myslíte, že tam jsou připraveni vzdát se svých pozic a postoupit mu svou moc? Jsou Spojené státy připraveny podřídit se Ježíši Kristu? A je k tomu připravena Česká nebo Slovenská republika? Řeknete-li "ano", budu se muset zeptat, "a proč se mu nepodřídí?" přemýšlí dále náš praktický filosof. MOHLI by se mu přece poddat už dnes a bylo by to pro ně to nejlepší, co by mohli udělat. Příteli, svět je v hlubokém vnitřním odporu vůči Kristu. Možná patříte mezi obhájce míru. Nemáte rádi prolévání krve, přímo nenávidíte násilí a válku. Ale což všichni nesdílíme totéž? Přesto je jen jediný způsob jak vzpuru potlačit. Pán Ježíš Kristus se chopí své slíbené role krále na této zemi a bude vládnout.

"Její dítě bylo přeneseno k Bohu a k jeho trůnu". Tu je odkaz na Kristovo nanebevstoupení. V evangeliích je položen důraz na Kristovu smrt. V epištolách je zdůrazňováno Kristovo zmrtnýchvstání. V knize Zjevení se klade důraz na Kristovo nanebevstoupení. Protestantismus, a v jeho rámci dokonce i fundamentalisté dosti často téměř ignorují nanebevstoupení Krista. A z toho vyplývá, že se příliš nezdůrazňuje jeho současná kněžská úloha, kterou Pán Ježíš v naší době zastává.

Text ve Sk1,9-11 nám tu událost připomíná:

Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet" Sk1,9-11

Knihy Zjevení rozhrnuje oponu před Kristem, který vstoupil zpátky do nebe, odkud přišel. Zjevení nás vede k tomu, abychom se s poctami skláněli pře oslaveným

Kristem, před Kristem, který v slávě znovu přichází. Kniha Zjevení spočívá na skutečnosti nanebevzetí Pána Ježíše. On je to, kdo láme pečeti, aby bylo uvedeno do chodu vše, co se od té chvíle děje.

V listu Žd12,2 nám je řečeno:

vytrvejme... s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Žd12,2

Mnozí mají dojem a chápou to tak, že si teď v naší době (takříkajíc) točí palci. Ovšem ti lidé tak smýšlejí jen proto, že neznají knihu Zjevení. Pán Ježíš v nebi nesedí nečinně. S jeho vstoupením do nebe je spojena rozsáhlá činnost už v současnosti (v podobě kněžské úlohy v zájmu církve) a tím více je postupně připravováno pro události, které skrze Janův prorocký výhled společně sledujeme.

"Ona porodila dítě, syna". Jsem přesvědčen, že celým tímto záznamem v naší 12.kap. Zj je dána nejen totožnost dítěte, ale také totožnost ženy. Žena nepochybně představuje Izrael, z něhož Kristus tělesně pochází. Zatímco církev (jak se to někteří snaží vyložit) má svůj duchovní původ v Ježíši Kristu. Dovolte abych znovu citoval APa:

Jsou to Izraelci... z nich rodem pochází Kristus Ř9,4-5

Jinde je řečeno:

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. G4,4-5

"Syna podrobeného zákonu" (kral. "učiněného pod zákonem"). Jakému zákonu? Je to Mojžíšův zákon, který byl dán Izraeli. Přišel a byl "učiněn (či narozen) pod zákonem", protože byl Izraelcem. V listu Galatským znovu čteme:

Slib byl dán Abrahamovi a 'jeho potomku'; nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku: je jím Kristus G3,16

Národ ještě zdaleka neexistoval, když Bůh Abrahamovi zaslíbil: "učiním z tebe veliký národ." A jakoby dodal: "Prostřednictvím tohoto národa posílám potomka". Ne mnoho potomků, ale jednoho. A tím je Kristus.

V Iz9,6 stojí psáno:

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn...

"Nám" - neznamená Spojeným státům, nebo České či Slovenské republice, ačkoliv se zdá, že si to někteří lidé myslí! "Nám" - to je Izaiášův výrok, který se vztahuje na Izraele. Izaiáš byl Izraelita a k tomuto národu také mluvil. Jeho slova nepatřila ani církvi ani pohanům, kteří byli okolo, ale Izraeli.

"Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště". Když Velké soužení nabude na intenzitě, v té době bude zbytek Izraele (ten ostatek, či hrstka) pod Boží ochranou. Někteří dogmaticky tvrdí, povídá náš Dr.McGee, že Izraelci se uchýlí do Petry, do města vytesaného ve skále, a tam se schovají, protože tam se prý žádný nepřítel nedostane. Ale dnes může vojenský nepřítel přijít i shora, na příklad když shazuje bomby. Skalní město Petra je tím posledním místem, kde bych chtěl být, až začnou padat bomby.

Stavět toto dogmatické tvrzení vedle vyhraněných, naprosto jasných proroctví je dozajista jen snaživým klamáním lidí. Slovo, které tu čteme, nepředstavuje zas tak ostře jmenovité proroctví, pokud by šlo i o konkrétní geografické body a podobně. Já skutečně nevím, kde bude to místo, na němž bude ukryta tato zvláštní žena, jak si tu o ní právě čteme.

Mimochodem, nám kazatelům nikterak neublíží, přiznáme-li, že něco nevíme - pokud to z Písma opravdu nevíme, vzhledem k tomu, že to Písmo jasně neříká. Podle mého soudu je přímo tragické být příliš definitivní nebo dogmatický v něčem, co nám ve skutečnosti Boží Slovo není zřetelně zjeveno, naříká starý vykladač. Jestli přesto toužíte takto vyjádřit něco konkrétního o nejistém místě Písma, nebudu proti tomu nic namítat, pokud dost hlasitě a zřetelně podotknete: "to je můj názor", nebo "myslím, že to bude asi takto"...

Milí posluchači, nyní přicházíme k pasáži, která hovoří o archandělu Michaelovi a o

jeho bitvách s drakem.

I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. Zj12,7

Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi. Zj12,8

I svržen jest drak ten veliký, had starý, kterýž slove d'ábel a satanáš, svodící všecken okršlek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou Zj12,9

ekum.: I strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Zj12,7

Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmítžili, a nebylo již pro ně místa v nebi. Zj12,8

A veliký drak, ten dávný had, zvaný d'ábel a satan, který sváděl celý (obydlený - McGee) svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (ek)Zj12,9